Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 72.808 van 26 maart 1998

A. 67.000/XIII-157

In zake : **1. de vereniging zonder winst-oogmerk "INTER ENVIRONNEMENT BRUXELLES"**,

2. STEPHENS David,

3. JANS Jean-François,

4. PERPETE Vincent,

die woonplaats hebben gekozen bij Mr. Jean-Marc PICARD, advocaat,
Capouilletstraat 34
1060 Brussel,

tegen :

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering.

Tussenkomende partijen :

1. **de naamloze vennootschap "PATRIMOINE DE BELGIQUE",**

   die woonplaats heeft gekozen bij Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
   Clementinalaan 3
   1190 Brussel,

2. **de gemeente Elsene**,

   die woonplaats heeft gekozen bij Mr. Jean-Paul LAGASSE, advocaat,
   A. Lacomblélaan 8/6
   1030 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 29 december 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "INTER ENVIRONNEMENT BRUXELLES", David STEPHENS, Jean-François JANS en Vincent PERPETE de nietigverklaring vorderen van het besluit van 19 oktober 1995 waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan de N.V. "PATRIMOINE DE BELGIQUE" een milieuvergunning afgeeft voor een parkeergarage met 226 parkeerplaatsen, gelegen aan de Waversesteenweg 29-31 en de Francartstraat 18 te 1050 Brussel;

Gezien de op 2 en 13 februari 1996 ingediende verzoekschriften, waarbij de naamloze vennootschap "PATRIMOINE DE BELGIQUE" en de gemeente Elsene vragen als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikking van 10 september 1996, waarbij die tussenkomsten worden toegestaan;

Gelet op arrest nr. 62.329 van 4 oktober 1996, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de voortzetting van de procedure in kort geding en ten gronde wordt bevolen;

Gelet op arrest nr. 63.229 van 20 november 1996, waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde handeling wordt afgewezen;

Gelet op de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gelet op het verslag van de heer NEURAY, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 september 1997, waarbij de neerlegging ter griffie van het dossier en het verslag wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 19 maart 1998;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J.-M. PICARD, advocaat, die voor de verzoekende partijen verschijnt, van Mr. M. KESTEMONT-SOUMERYN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. J.-P. LAGASSE, advocaat, die voor de tweede tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer NEURAY, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in arrest nr. 62.329 van 4 oktober 1996;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het beroep betwist voor zover het door de eerste verzoekende partij is ingesteld, inzonderheid op de grond dat het bevoegde orgaan van die

verzoekende partij de beslissing om beroep in te stellen niet te gelegener tijd zou hebben genomen;

Overwegende dat de V.Z.W., de eerste verzoekende partij, vier stukken bij het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord heeft gevoegd; dat het eerste stuk, waarop de datum van 16 november 1995 staat, de oproepingsbrief is voor de vergadering van 21 november 1995 van de raad van bestuur waarbij punt 5 van de agenda als volgt luidt : "Vraag of het opportuun is bij de Raad van State beroep in te stellen tegen de vergunning "Francart"; dat het tweede stuk betrekking heeft op de notulen van die vergadering van 21 november; dat daarin nergens sprake is van een bespreking van dat onderwerp en punt 5 "diversen" over iets totaal anders gaat; dat het derde stuk betrekking heeft op de notulen van de vergadering van 8 december 1995 van de raad van bestuur, waarvan punt 6 als volgt luidt : "Parkeergelegenheid Francart : Wij hebben een advocaat gevonden (...)"; dat het vierde stuk betrekking heeft op de notulen van de vergadering van 2 februari 1996 van de raad van bestuur (het verzoekschrift is op 29 december 1995 ingediend), waarvan in punt 8 "diversen" onder meer het volgende staat :

" Francart : na de agenda en de notulen van de vergaderingen van 21 november 1995 en 8 december 1995 te hebben herzien, preciseert de raad van bestuur dat het voorstel om beroep in te stellen tegen de afgifte van de vergunning voor de "parkeergelegenheid Francart" op 21 november 1995 principieel is goedgekeurd en dat de secretaris-generaal opdracht heeft gekregen een niet al te dure advocaat te vinden. De raad van bestuur preciseert ook dat hij op 8 november 1995 beslist heeft meester PICARD volmacht te geven om het beroep in te stellen waartoe op 21 november 1995 is besloten";

Overwegende dat uit geen van die stukken blijkt dat de raad van bestuur van de eerste verzoekende partij vóór 29 december 1995 zou hebben beslist om beroep in te stellen; dat de enige aanwijzing in verband

met de parkeergelegenheid Francart de vermelding van 8 december 1995 is dat personen, die niet nader bepaald zijn maar waarschijnlijk tot de raad van bestuur behoren, een advocaat gevonden hebben; dat deze vermelding niet beschouwd kan worden als een beslissing om beroep in te stellen; dat de Raad van State geen rekening kan houden met vermeldingen die zijn ingevoegd in de notulen van een vergadering die na het instellen van het beroep is gehouden, welke vermeldingen niet kunnen verhelpen dat in de notulen van een vergadering die vóór het instellen van het beroep is gehouden nergens een beslissing wordt vermeld; dat het beroep niet-ontvankelijk is voor zover het door de eerste verzoekende partij is ingesteld;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het beroep betwist op de grond dat de verzoekers geen beroep hebben ingesteld tegen de stedenbouwkundige vergunning waarbij inzonderheid toestemming wordt verleend om de infrastructuur te bouwen die de exploitatie in kwestie mogelijk zou maken, zodat zij hun belang bij het vorderen van de nietigverklaring van de milieuvergunning hebben verloren; dat de tweede tussenkomende partij voorts aanvoert dat het beroep in feite een definitief geworden stedenbouwkundige vergunning opnieuw ter discussie stelt;

Overwegende dat de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning afzonderlijke akten met een verschillend onderwerp zijn; dat de omstandigheid dat de verzoekers geen beroep hebben ingesteld tegen de vergunning die is afgegeven voor het optrekken van een gebouw dat naar hun mening op zich geen enkel nadeel voor hen inhoudt, niet meebrengt dat hen aldus de mogelijkheid wordt ontnomen om beroep in te stellen tegen de milieuvergunning die een bepaald

gebruik van dat gebouw mogelijk maakt of die het mogelijk maakt dat gebouw te gebruiken in omstandigheden die volgens hen tegen hun belangen indruisen; dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie opmerkt dat de milieuvergunning volgens artikel 49 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning vervalt indien binnen de vastgestelde maximumtermijn van twee jaar niet duidelijk met de verwezenlijking van de vergunning van start is gegaan; dat zij voorts aanvoert dat artikel 59 van de ordonnantie van 5 juni 1997 betreffende de milieuvergunningen hetzelfde bepaalt en tegelijk erin voorziet dat de vergunninghouder een verlenging met een jaar kan aanvragen; dat de aangevochten milieuvergunning in dit geval van 19 oktober 1995 is; dat ze vooralsnog niet is uitgevoerd en dat bovendien geen verlenging is aangevraagd, gesteld dat die kon worden aangevraagd; dat zij betoogt dat de bestreden handeling vervallen is, zoals op 9 januari 1998 is vastgesteld door het Brussels Instituut voor Milieubeheer (BIM) dat de Regering, de gemeente en de vergunninghouder ervan op de hoogte heeft gebracht; dat zij daaruit besluit dat het beroep tot nietigverklaring doelloos is geworden;

Overwegende dat artikel 49 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning, die van toepassing is op de betwiste vergunning, als volgt luidt :

" De overheid die een milieuvergunning afgeeft, bepaalt de termijn waarbinnen de inrichting waarop de vergunning betrekking heeft, in werking moet worden gebracht. Die termijn mag niet langer zijn dan twee jaar.

De vergunning vervalt indien de vergunning-houder, binnen de vastgestelde termijn, niet duidelijk met de verwezenlijking van de vergunning van start is gegaan";

Overwegende dat wanneer de geldigheid van een vergunning afhankelijk wordt gesteld van de voorwaarde dat ze binnen een vastgestelde termijn wordt uitgevoerd, die voorwaarde slechts ten volle geldt indien de vergunning volkomen rechtsgeldig is; dat het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State weliswaar geen schorsende kracht ten opzichte van de bestreden vergunning heeft, maar toch onzekerheid omtrent de rechtsgeldigheid ervan doet rijzen, aangezien de vergunning, louter doordat beroep is ingesteld, met terugwerking ongedaan kan worden gemaakt; dat die weerslag van het beroep op de vergunning zich ook doet voelen op de eraan verbonden verplichting om de vergunning binnen een bepaalde termijn uit te voeren, waarbij die verplichting pas stellig wordt als vaststaat dat de vergunning zelf niet meer te betwisten valt, namelijk als het beroep tot nietigverklaring verworpen is; dat wanneer de houder van een vergunning die bij de Raad van State aangevochten wordt, geen gebruik maakt van die vergunning omdat er twijfels omtrent bestaan, niet verplicht kan worden de daaruit voortvloeiende verplichtingen na te komen; dat daaruit volgt dat de termijn waarbinnen de vergunning moet worden uitgevoerd, ten aanzien van degene die de vergunning onbenut laat, gestuit wordt zolang onzekerheid over de geldigheid van de vergunning en dus over de daaruit voortvloeiende verplichting blijft bestaan en dat die termijn pas opnieuw ingaat als op regelmatige wijze ter kennis wordt gebracht dat het beroep tot nietigverklaring verworpen is, op voorwaarde evenwel dat de vergunninghouder zijn vergunning onbenut laat omdat ze voor een rechtsprekend orgaan wordt aangevochten, op voorwaarde dat de belanghebbende de rechtsmiddelen aanwendt die hem worden geboden om de geldigheid van de vergunning te verdedigen en op voorwaarde dat uit niets blijkt dat hij niet langer van plan is ze binnen een normale termijn uit te voeren;

Overwegende dat de houder van de milieuvergunning zich in dit geval op regelmatige wijze in de schorsingsprocedure en in de nietigverklarings-procedure als tussenkomende partij heeft aangediend en aldus te kennen heeft gegeven dat hij de bestreden handeling wil verdedigen; dat daaruit volgt dat de bestreden vergunning niet vervallen is door het verstrijken van de termijn die in artikel 49 van de ordonnantie van 30 juli 1992 wordt voorgeschreven; dat de kennisgeving van het BIM dat de vergunning vervallen is, een vaststelling die op een onjuiste beoordeling van die rechtstoestand gebaseerd is, niet bij machte is die rechtstoestand te veranderen; dat het beroep nog steeds een onderwerp heeft;

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel ontlenen aan machtsoverschrijding, schending van de substantiële vormvereisten, schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de artikelen 46 en 47 van de ordonnantie van 30 juli 1992 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de milieuver-gunning en aan de tegenspraak tussen de motieven en het dispositief, doordat de bestreden handeling zich aandient als een uitspraak over de grond van de dienstigheid van het beroep van de exploitant en in hoofdzaak gemotiveerd wordt met overwegingen die hieraan ontleend zijn dat de aanvraag om een milieuvergunning geen milieu-effectrapport hoefde te bevatten, dat het BIM zich met recht kon baseren op stedenbouwkundige overwegingen met het oog op een coherent milieubeleid, dat het BIM zijn beslissing kon motiveren door te verwijzen naar de verkeersproblemen, maar dat het BIM in dat geval specifiek moest motiveren waarom zijn beslissing van het advies van de administratie afweek en dat het BIM zich kon uitspreken over het nut van de parkeergelegenheid; dat zij in een eerste onderdeel

uiteenzetten dat de Regering die uitspraak doet op beroep, geen jurisdictionele of quasi-jurisdictionele bevoegdheid heeft om de argumenten die in het beroep worden aangevoerd, al dan niet gegrond te verklaren, dat haar bevoegdheid ruimer is en dat het haar toekomt een nieuwe beslissing te nemen als orgaan van actief bestuur, nadat ze het hele dossier heeft onderzocht; dat zij aangeven dat de adiëring van de Regering deel uitmaakt van het administratief dossier, net zoals de overige bestanddelen van het dossier, maar dat die afdiëring de onderzoeks- en beoordelingsbevoegdheid van de Regering niet kan afbakenen, dat de Regering met andere woorden vindt dat haar adiëring niet door de middelen van het beroep wordt beperkt, maar dat ze het volledige dossier moet onderzoeken en dat weliswaar een antwoord moet worden gegeven op de middelen die in het beroep worden aangevoerd, maar dat een antwoord op die elementen alleen niet voldoende is; dat zij aanvoeren dat zulks des te meer geldt daar in de bestreden handeling eerst verscheidene argumenten die in het beroep worden aangevoerd worden verworpen en wordt vermeld dat het BIM wel degelijk bevoegd was om de argumenten waarop het zich gebaseerd heeft om de vergunning te weigeren, in aanmerking te nemen, en daarna de vergunning wordt verleend zonder dat wordt aangegeven waarom in die handeling van die criteria wordt afgeweken; dat zij van oordeel zijn dat degenen voor wie de bestreden handeling bestemd is weliswaar uit die handeling kunnen afleiden in hoeverre het BIM gerechtigd was rekening te houden met de argumenten die het heeft aangevoerd om de vergunning te weigeren, maar geenszins eruit kunnen afleiden op welke gronden de verwerende partij de vergunning heeft toegekend;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zij zich er niet mee vergenoegd heeft het standpunt van het BIM te onderzoeken, doch zelf een

standpunt heeft ingenomen; dat zij uiteenzet dat bij haar een administratief beroep tegen de weigering van een milieuvergunning was ingesteld en dat zij dus moest antwoorden op de verschillende middelen die in dat beroep naar voren werden gebracht en dat zij de argumenten heeft onderzocht op basis van het volledige administratief dossier dat het milieucollege bezat en dat dit college aan de Regering heeft bezorgd, en dat zij enerzijds uitspraak heeft gedaan over de weigering waartegen het beroep was gericht en anderzijds over de aanvraag om een milieuvergunning die in dat beroep vervat was; dat zij aanvoert dat zij in casu weliswaar heeft onderzocht of de beslissing van het BIM die bij haar werd aangevochten, al dan niet gegrond was, maar dat zij aldus en meer bepaald door afwijzend te beschikken op de standpunten van het BIM om de aangevraagde milieuvergunning te weigeren, na onderzoek van het volledige dossier een eigen standpunt heeft ingenomen; dat zij met betrekking tot de verbanden tussen de politie over de stedenbouw en de politie over het milieu verwijst naar een passage van de bestreden handeling waarin met een precieze en uitdrukkelijke motivering enerzijds wordt ingegaan op het beroep en anderzijds gunstig wordt beschikt over de afgifte van de milieuvergunning om de samenhang met de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning van 12 januari 1994 te waarborgen; dat zij aangeeft dat, wat het verkeer betreft, in de bestreden handeling uitdrukkelijk wordt vermeld dat de Regering de aangevraagde milieuvergunning verleent, omdat het BIM die aan de verzoeker geweigerd heeft zonder rekening te houden met het gunstige advies dat het Bestuur der Uitrustingen en van het Vervoer-beleid in verband met het verkeer had verstrekt, zonder te motiveren waarom het dat advies naast zich heeft neergelegd; dat zij van mening is dat zij aldus tegelijk is ingegaan op de argumenten van degene die de vergunning heeft aangevraagd, het standpunt van het BIM

heeft onderzocht en, door dat standpunt te verwerpen, de aangevraagde milieuvergunning heeft afgegeven, waarbij zij zich enerzijds gebaseerd heeft op de noodzakelijke samenhang tussen de politie over de stedenbouw en de politie over het milieu, en anderzijds op de adviezen die in de loop van het onderzoek van het dossier zijn uitgebracht;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat in de aanhef van de bestreden beslissing naar de toepasselijke wetgeving wordt verwezen, wat een korte maar afdoende motivering naar recht is; dat in de bestreden beslissing de beslissing van het BIM wordt aangehaald, dat erin wordt vermeld dat het milieucollege geen beslissing heeft genomen en dat erin melding wordt gemaakt van het beroep dat bij de Regering is ingesteld; dat daarna deze passage, die de motivering van de bestreden handeling vormt, volgt :

" Overwegende dat het beroep van de N.V. "PATRIMOINE DE BELGIQUE" op de volgende redenen steunt :

- inzake het milieu-effectrapport van 1 juli 1992 :

  de inhoud van dat milieu-effectrapport was vroeger niet nauwkeurig bepaald, enerzijds omdat de vergunningaanvraag is ingediend vóór de inwerkingtreding van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning en de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de voorafgaande effectenbeoordeling van bepaalde projecten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en anderzijds omdat in de ministeriële circulaire nr. 006 van 20 juli 1993 evenmin wordt bepaald wat dat rapport moet inhouden en alleen staat dat "de administratieve overheid de aanvrager in diens eigen belang verzoekt het dossier tot aanvraag om vergunning of attest te vervolledigen met gegevens" die in ruime mate gebaseerd zijn op de nieuwe ordonnantie van 30 juli 1992;

  Bovendien kan het BIM geen milieuvergunning weigeren met als argument dat de ter beschikking gestelde gegevens leemten bevatten, want het stond aan het BIM gebruik te maken van zijn bevoegdheid

om aanvullende informatie te eisen, wat het niet heeft gedaan;

- inzake de overwegingen die gebaseerd zijn op de stedenbouwkundige gegevens en de autonomie van de administratieve politie :

  hoewel de politie over de milieuvergunningen en de politie over de ruimtelijke ordening twee verschillende polities zijn, mag daaruit niet worden afgeleid dat de overheidsinstanties die beslissingen geheel los van elkaar nemen.

  Zoals in de stukken van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad (...) wordt opgemerkt, "moeten milieukwesties van nature in hun geheel worden bekeken; het is moeilijk en onzinnig de verschillende soorten hinder te willen scheiden en het is even onzinnig stedenbouwkundige overwegingen en milieuoverwegingen te willen loskoppelen of zelfs tegenover elkaar te willen stellen".

  Dat is trouwens de reden waarom onder de oude regeling van de exploitatievergunning (...) het advies van het bestuur van de stedenbouw vereist was en waarom dat in de procedure betreffende het onderzoek van de aanvragen om een milieuvergunning nog altijd vereist is (...).

  Die overwegingen zijn overigens terug te vinden in de effectenbeoordeling inzake milieuvergunningen : in kader VIII 2 betreffende een inventaris van de verwachte effecten van het project op de onmiddellijke omgeving wordt onder meer gevraagd naar "de weerslag op het behoud en de verbetering van het landschap, de aanplantingen en het onroerend erfgoed" (...);

  Bovendien staat de rechtspraak toe dat een milieuvergunning geweigerd wordt op grond van overwegingen die aan het stedenbouwkundig recht ontleend zijn (...).

  Bijgevolg mag het BIM zich met het oog op een coherent milieubeleid nog altijd op stedenbouwkundige overwegingen baseren.

  Wanneer het BIM evenwel beslist om tegen de beslissing betreffende de stedenbouwkundige vergunning in te gaan, moet het dat gewijzigd standpunt uitdrukkelijk motiveren zoals de Raad van State eist bij beslissingen die een ommekeer in het standpunt bevatten of die afwijken van adviezen van andere besturen (...). In casu heeft het BIM dat evenwel niet gedaan.

- Verwijzing naar de verkeersproblemen :

  Het BIM is zijn bevoegdheid niet te buiten gegaan door in zijn motivering naar de verkeersproblemen te verwijzen, aangezien het besluit van 1 december 1994 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering tot vaststelling van de samenstelling van het dossier voor de aanvraag om een milieu-attest en -vergunning in verband met de te maken effectenbeoordeling bepaalt dat rekening moet worden gehouden met het "verkeer, (...) de voortgebrachte laad-, los- en parkeerproblemen" alsook met "de weerslag op de kwaliteit van het leven van de buurt (openbare ruimten, verkeer, veiligheid, ...) (...).

  Als het BIM echter besluit af te wijken van het advies van de dienst van het Bestuur der Uitrustingen en van het Vervoerbeleid, moet het dat gewijzigde standpunt met het oog op de coherentie uitdrukkelijk motiveren, zoals de Raad van State eist bij beslissingen die een ommekeer in het standpunt bevatten of die afwijken van adviezen van andere besturen, wat het BIM hier in het onderhavige geval niet heeft gedaan.

- Nut van de parkeergelegenheid :

  "De overheid die de vergunning afgeeft, oordeelt eigenmachtig of dat opportuun is" (...).

  Het BIM is zijn bevoegdheden dus niet te buiten gegaan door zich over het nut van de parkeergelegenheid uit te spreken";

Overwegende dat in die motivering een analyse en een beoordeling van de beslissing van het BIM wordt gemaakt; dat het voor het onderzoek van dit beroep niet noodzakelijk is na te gaan of die beoordeling gegrond is; dat die beoordeling grosso modo erop neerkomt dat het BIM ongelijk heeft wanneer het degene die een vergunning aanvraagt, verwijt dat hij een onvolledig milieu-effectrapport en onvoldoende gegevens heeft ingediend, wanneer het een andersluidende beslissing neemt dan de overheid die de stedenbouw-kundige vergunning heeft afgegeven zonder uit te leggen waarom het dat doet en wanneer het afwijkt van het advies van een administratieve dienst zonder uit te leggen waarom het daarvan afwijkt, maar dat het BIM

gelijk heeft wanneer het zich op overwegingen van stedenbouwkundige aard baseert en wanneer het zich over het nut van de parkeergelegenheid uitspreekt; dat zulk een motivering afdoend zou kunnen zijn als de bestreden handeling een uitspraak bevatte over de regelmatigheid van de beslissing van het BIM in een toezicht op de wettigheid; dat dit niet de strekking van het bestreden besluit is; dat dit besluit, dat is vastgesteld na een herzieningsprocedure naar aanleiding van een beroep, in de plaats komt van de beslissing over de aanvraag om een milieuvergunning die op lagere niveaus van het bestuur is genomen en zich over die aanvraag uitspreekt; dat het aan de Regering staat te onderzoeken of de aangevraagde vergunning kan worden toegekend en zijn besluit afdoend te motiveren; dat de omstandigheid dat de overheid waarbij de zaak in eerste aanleg aanhangig is gemaakt, de vergunning heeft geweigerd om redenen waarvan sommige de Regering niet juist of geschikt lijken, geen afdoende motivering kan zijn om de vergunning toe te staan; dat men uit de kritiek op de beslissing van het BIM geen motivering voor de toekenning van de vergunning kan afleiden, zoals de verwerende partij nochtans voorstelt; dat, gesteld dat enig verband kan worden gelegd tussen die kritiek en de redenen waarom de Regering de bestreden vergunning heeft afgegeven, men die kritiek niettemin niet kan beschouwen als een "vermelding, in de akte, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen" die een "afdoende" motivering voor het bestreden besluit kan vormen, zoals in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt voorgeschreven; dat het eerste onderdeel van het middel gegrond is;

Overwegende dat er geen grond is om de overige onderdelen van het middel, noch de overige middelen van het verzoekschrift te onderzoeken die,

gesteld dat ze gegrond zijn, niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 19 oktober 1995, waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan de naamloze vennootschap "PATRIMOINE DE BELGIQUE" een milieuvergunning afgeeft voor een parkeergarage met 226 parkeerplaatsen gelegen aan de Waversesteenweg 29-31 en aan de Francartstraat 18 te 1050 Brussel.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 22.000 frank, komen ten laste van de eerste verzoekende partij ten belope van 4.000 frank, ten laste van de verwerende partij ten belope van 12.000 frank en ten laste van elk van de tussenkomende partijen ten belope van 3.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op zesentwintig maart 1900 achtennegentig door :

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
	QUERTAINMONT,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

M.-Chr. MALCORPS. **M. HANOTIAU.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**